

גור

הגדיל לעשות מכולם אוריאל גבריאל, בעלה של השחקנית מרים גבריאל, שהפיק בזמנו סרטון שעסק כולו רק באן — פריט בדיקנות את מידות גופה, כתובתה, ושאר פרטים חיוניים כגון אלה. הסרט של גבריאל נשא כמובן את השם של השחקנית הראשית: אן.

אשר להמשך הרומן למטרת יצירת הסרט — בעניינים כאלה, מוטב לא להתנבא. כרגע, נראים הדברים כפשוטם — שאכן מנהל ז'אק בס'הכל רומן תמים עם אן, דבר שכמובן לא מפריע לו להמשיך להיות מעריץ נלהב של אשתו: "היא גדולה", הוא אומר.

ומה היא אומרת? אוהו, מה שהיא אומרת:

"כל הסיפורים על ז'אק לא מרגיזים אותי, אומרת הלית. רק חבל שמצא דבר עלוב כמו אן, בלי טיפת שכל ור אישיות". אן.

להרוס את העולם כולו, במטרה להביא בכך את המשיה. הלית מופיעה בסרט בשני תפקידים: כאשתו של הבמאי, וכחתיכה בת המאה ה-17 המפתה את המקור בל ועוזרת לו להרוס את עצמו ואת עולמו. מה תפקידה של אן בסרט? "עד כמה שאני יודעת, אין לה עוד כל תפקיד בסרט", מספרת הלית.

מבחינת חוסר תיכונן ואירגון, אין ספק שז'אק הוא אמן אמיתי. כשהוא התחיל את מקרה אשה, היו לו בכיס בס'הכל אלפיים לירות. אך הצליח ליצור סרט עם הון התחלתי כזה — אפילו הוא אינו מביין. גם את סרטו השני החדש הוא מייצר בשיטה דומה — הוא מתחיל. ההמי שך כבר ידאג לעצמו.

אם יחליט בכל אופן, בשלב מאוחר יותר, לתת לאן תפקיד בסרט, בנוסף לתפקידה במציאות, לא תעמוד לרשותו שחקנית יוקה. אן הופיעה כבר בסרטים — בעיר רום, בעירום — אצל ז'אק ואורי זוהר.

מנגנון מישחקים אסורים במשרד השיכון

לפני שנתיים עשה רפאל אטיאס, אדריכל בן 45 המועסק במשרד השיכון בחיפה, את טעות חייו: הוא העז לצאת למלחמה בשחיתות גילה במקום עבודתו.

התוצאה: בשנתיים האחרונות מנהלים נגדו הבוסים שלו מלחמת חורמה קטלנית. השערוריה הראשונה שאותה גילה אטיאס אירעה כאשר אדריכל בשם רותחין, שנהג לפניו לקבל עבודות באופן פרטי מ' משרד השיכון, נתמנה לתפקיד סגן-מנהל המחלקה הטכנית לענייני אדריכלות. ב' תפקידו זה, היה עליו לפקח ולאשר פרויקטים של אדריכלים פרטיים — כולל עבודותיו שלו עצמו. רותחין היה מופיע במשרד השיכון פעמיים בשבוע, וזכה עביר מאמציו אלו לשכר של 1,500 ל"י לחודש. בין המהנדסים שקמו חוצץ נגד השערוריה הוה היו גם רפאל אטיאס וידידו קורט רודאן, אדריכל גם הוא.

תדמיתו של מנהל מחוז חיפה, יחזקאל פנט, יצאה מקומסת למדי מפרשה זו, ו' הוא החליט לאפשר לאטיאס להציע את שירותיו וכשרונותיו במקום אחר. אולם, אטיאס נתגלה כלוחם עיקש, סירב להיכנע. **הפירסום בעיתון היעזר.** ההתנגדות השנייה אירעה בסתיו. שוב היו אלה

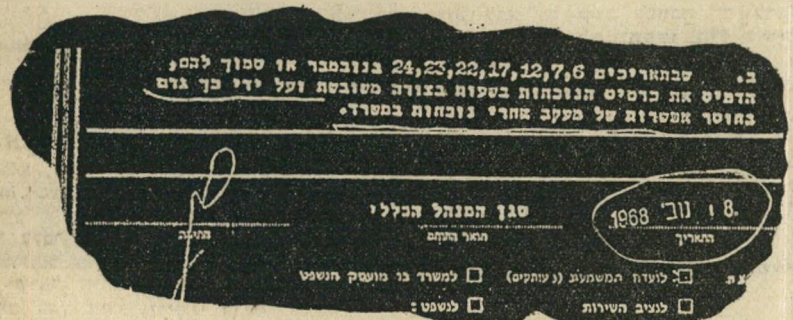
חלונה נגד אטיאס על-כך שהאדריכל עושה הצרות רחץ את מכוניתו במגרש-החנייה של המשרד בשעות העבודה. אולם, המזכיר מסתבר, לא הצליח ל' גלות פיקחות יותר מלנדאו. גם הוא נכשל בביוון דומה, שהוכיח את מידת האמת בתלונתו: בבירור שנערך נתגלה שבמקום-החנייה לא היה אפילו כרו מים. כל זה לא שבר כלל את אטיאס. גם הניסיונות לשכנע את הסדרות-המהנדסים לנטוש את הגנתם עליו עלו בתוהו. כ' שלב אחרון, הגישו הבוסים של משרד השיכון נגד אטיאס שורת תביעות בבית-הדין לעבודה. באחד השלבים נאמר ל' שאם יעז לגלות לעיתונות פרטים על מהלך הדיונים, יחטוף ששה חודשי מאסר. אטיאס המשיך לא להיבהל. הוא פנה לעורך-הדין ישראל כהנא לייצגו בבית-הדין, מתכוון להילחם עד הלירה האחרונה שבכיסו: "אני מוכן להגיע עד לחם ומים", הצהיר השבוע, "ולהילחם למען הצדק".

עולים

ההגדה לבית פורסייט —

נוסח 1970

האב: יהודי בגיל העמידה, מאצילי יהדות ארצות-הברית. בין השאר, כיהן שלוש שנים כחבר בית-המשפט העליון של ארצות-הברית. כיום הוא נשוי בית-המשפט המחוזי באחת הערים הגדולות

כתביהתלונה נגד אטיאס

התלונה על האיחור ב'24 לחודש — הוגשה ב'18 לחודש

ביותר של יבשת אמריקה הצפונית. בהיותו אלמן, הקדיש את כל מאמציו לבנו ובתו, התכונן בעצמו לעלות לישראל לאחר יציאתו לפנסיה, קיווה שילדיו יקדימו אותו ויקימו את משפחתם בישראל.

נישואין עם כרשי. הבן: הגיע לישראל בקיץ 1968, כסטודנט, והצטרף ל' חדשים לאחת המכללות במסגרת לימודי קיץ. אך הוא לא חזר לארצות-הברית, אלא נשאר בארץ — לעולמים: בסוף קיץ 1968 הוא נעלם — ולאחר תקופה ארוכה נתגלתה גופתו על שפת-הים בדרום. הי' בדיקה-לאחר-המוות גילתה שהוא התאבד. הבת: תינוקת כושית ערה ונתמדה בת

שנתיים משחקת על הדשא, באחד הי' אולפנים בדרום הארץ. זוהי נכדתו של שופט בית-המשפט העליון לשעבר — בתה של בתו: בתו של האיש הוקן ו' השבור הכירה את בעלה הכושבי בהיותה תלמידה באוניברסיטה, התחננה עימו ל' מרות התגוננה הנמצתה של משפחתה.

לאן נמלטים? לקיבוץ. הבת הת' חתנה עוד לפני מותו הטראגי של אחיה. אביה המשיך להפציר בה ללא הרף ל' עזוב את בעלה. לבסוף, לא יכלה לעמוד בלחצים הבלתי פוסקים. באחד הימים נטלה את בתה, הכריחה אותה מחוץ ל' גבולות מולדתה ועלתה איתה לישראל. כיום היא מורה לאנגלית וצרפתית, מתכוננת להפוך באחד הימים לחברת-קיבוץ בצפון הארץ.

בינתיים, מחפש בעלה אחר בתו הקטנה שנעלמה עם אשתו — בארצות-הברית. הוא רוצה את בתו הזרה, לאירחקה את אשתו. אולם האשה, בשום פנים ואופן אינה מוכנה לוותר על הילדה. יש לה גם טיעון חזק: הרי היא יהודיה, לא כן? וגם בתה יהודיה בהתאם לחוק. כי היא למדה בינתיים שבישראל לגוי, — יהיה לבן או שחור — אין כל זכות על ילדיו מנישואים אורחיים חוקיים — המוכרים בכל מקום אחר בעולם. הוטבר לה, שבהתאם להלכה, גישואים עם גוי אינם תופסים. אפילו כאשר הוא אב לילדה.

רודאן ואטיאס שפוצצו את הפרשה. הפעם מדובר היה בנתן סורצקי, מהנדס צעיר בעל משרד פרטי, שמונה לתפקיד בכיר במשרד. סורצקי היה קרוב משפחה של בן-ציון מילמן, סגן מנכ"ל משרד השיכון. גם סורצקי נהג להופיע במשרד פעמיים בשבוע, וזכה עבור כך בשכר טירחה של אלף ל"י לחודש. ועד-המהנדסים בחיפה טען בהתמרמרות שתפקידו זה הוא ביוזבו ומחלט של כספי המדינה, מאחר שבסניף חיפה של המשרד עבדו 25 מהנדסים, רבים מהם מבוחרים ובעלי ניסיון יוחר מסורצקי הצעיר, שניתן היה בקלות ל'בחרו אחר מביניהם לתפקיד.

הפרשה התפוצצה כשרודאן ואטיאס כת' בו עליה בעלון המהנדסים.

נבואה ניתנה לזוטרים. עתה הח' לית פנט, מנהל המחוז, להתלבש על אטיאס. ברודאן הוא חשש לנגוע, כי ידע שהוא ביחסים מצויינים עם שר-השיכון.

פנט הזמין את אטיאס למשרדו, בישר לו שקיים נגדו חוק סודי, והגיע לו להתי' פטר כדי לחסוך מעצמו צרות. אטיאס לא התרגש, ביקש לראות את תוכן החוק, נענה בשלילה.

בשלב הבא זומן אטיאס להופיע ל' בירור בפני תוחם כבד יותר — סגן מנכ"ל המשרד, משה לנדאו. בעצתם של מועצת-פועלי חיפה והסדרות-המהנדסים סירב אטיאס להופיע, לאחר שהוברר ש' התלונה נגדו אינה רצינית.

בשלב זה נכשל סגן המנכ"ל לנדאו, בביוון מגוחך. הוא הגיש נגד אטיאס מכתב תלונה, לפיו הדפיס גלה את כרטיס הנוכחות בשעון-הביקורת בתאריכים 6, 7, 12, 17, 22, 23, ו'24 בנובמבר 1968 בצורה משובשת, כך שלא ניתן לק' רוא את הכרטיס. אלא שתאריך מכתב הי' תלונה היה — 18 לנובמבר.

מלחמה עד הלירה האחרונה. הי' מערכה הבאה של הקומדיה המגוחכת נערכה שוב בחיפה. לנדאו, שנכתה, החזיר את הכדור לידידו פנט, זה העביר את הי' כדור למזכירו, והמזכיר הצייתן הגיש

אן טוכמאייר